

БРАНИМИР СЪБЕВ ВОДНИЯТ ГРАД

chitanka.info

Малко хора знаеха, че младият мъж на възвишението се казва Джеси Уинслоу. Среден на ръст, тъмноок и с лице, цялото в белези, той гледаше пред себе си, стиснал юмруци. Първото нещо, което се набиваше в очите ти при среща с него бе дънковото му яке с кожени ръкави, на чийто гръб бяха извезани седем звезди. Заради това съзвездие на гръба му всички го наричаха просто Орион.

Но още по-малко хора знаеха, че е родом от Уотър Сити.

Някога родното му място беше красив крайбрежен град с население стотици хиляди души и имаше съвсем различно име. Ала откакто удари Тройното Бедствие и океанът нахлу в поселището, заливайки всичко под метри вода, много неща се промениха, не само името. Повечето хора загинаха, а останалите напуснаха Водния Град, оставяйки сградите, автомобилите и вещите си на милостта на океана и мародерите.

Орион се приведе и втренчи поглед в огромното езеро пред него, от което тук-там стърчаха най-високите сгради. Няколко черни кичура от дългата му коса влязоха в очите и той с досада ги отмести. Неиде там, във водния хаос на родния му град се намираше лек за спасение на десетки, може би стотици милиони хора. Той стегна връзките на кубинките си, провери кобура с пистолета и канията с ножа, после се отгласна напред с лодката и загреба.

Джеси бе част от Комитета по Оцеляване, по-точно един от доброволците за специални поръчения. Когато ледниците в Арктика и Антарктика започнаха да се топят и да погребват под водна маса крайбрежните градове в цял свят, целостта на държавните граници и отношенията между отделните страни бяха все още стабилни. Ала това бе само Първата Вълна от Тройното Бедствие.

Втората вълна бе метеоритът, който удари Земята. Най-тъжното бе, че гигантското парче скала, носещо се с плашеща скорост из Космоса бе забелязано навреме, ала никой не предприе ответни мерки. Уж щеше да ни подмине, после се оказа, че няма да ни подмине, но да не се плашим — ударът ще е лек. После се призна — е, ударът няма да е толкова лек, но ще го изтърпим, все пак ще е в Тихия Океан.

Поне за това бяха прави — метеоритът наистина се заби в Тихия Океан, на около петстотин километра западно от хавайския бряг. Ударната вълна обиколи Земята три пъти и предизвика мегацунами, което се втурна гладно напред, поглъщайки по пътя си Полинезия,

Нова Зеландия, Япония, половин Австралия, Мексико, Западното Крайбрежие, стигна до Канада и Аляска. Населението на планетата бе силно редуцирано и много места останаха завинаги под водата, но все още имаше оцелели, които се бореха с природата и мародерите.

И, разбира се — Третата Вълна. „Скорпион“.

Хората си блъскаха главите как един грипен вирус може за пет-шест дни да изпрати напълно здрав човек в гроба. В рамките на броени часове болният минаваше през фази като обща отпадналост, болки в мускулите и ставите, вдигаше висока температура. После минаваше на кашлица с хрочки, диария, повръщане, целият ставаше жълт като восък и накрая заспиваше сън, от който не се събуждаше. Изкуствено създаден, или мутирал по естествен път? Какво ли значение имаше вече. Всяка държава се бе обърнала към себе си и се мъчеше да се възстанови сама от Тройното Бедствие — нямаше друг начин, при положение че на всички им беше трудно и не можеха да отделят сили и средства, за да помогнат на другите. От вируса загинаха стотици милиони и той бе бич и днес.

Джеси гребеше с бавни, пестеливи движения. Там някъде, в родния му град, който се ширваше пред него беше скрито лекарството срещу вируса — „Ескулап“. И лек, и ваксина. Една от водещите фигури в Комитета по оцеляване беше д-р Ралф Зюс, медик и биолог. Докторът твърдеше, че вирусът е изкуствено създаден и като един от водещите специалисти в страната с изследователска цел той е имал осигурен достъп до щам на „Скорпион“ с правителствени протекции. Точно преди да удари Втората вълна Зюс обаче тайно изготвил препарат, който действа едновременно като лекарство и ваксина срещу вируса и го заключил в сейфа си. После метеоритът ударил, потапяйки всичко във вода и се наложило докторът да се спасява, зарязвайки лекарството. Въпросният сейф се намираще в кабинета му на осемнадесетия етаж в болницата „Свети Кристофър“. Във вътрешния джоб на Орион кротуваше карта, където докторът бе нарисувал по памет разположението на помещенията на въпросния етаж включително кабинета си, а най-отдолу — ситна поредица от цифри, комбинацията за отключване на сейфа.

Наглед недотам сложна задача, ала Джеси не си правеше илюзии и бе подготвен за всякакви проблеми и изненади. Близо тридесетгодишният мъж бе израснал сам с баща си, бивш военен,

който бе предал на сина си всичко, което знаеше: стрелба, плуване, ръкопашен бой, катерене, боравене с хладни оръжия, ориентиране, как да си набавя храна и изобщо всичко, свързано с оцеляване във всякакви условия. Неслучайно предлагаша Уинслоу за най-опасните и сериозни мисии и досега той винаги се справяше успешно, затова и го избраха за операция „Ескулап“.

Орион не се бе връщал в родния си град от години — всъщност, откакто успя да се спаси от Бедствието. Нямаше и за какво — родната му къща бе под водата. Сега разглеждаше сградите, сякаш ги виждаше за пръв път. Жилищни сгради, небостъргачи, офис сгради, молове, църкви. Градът, естествено, не бе залят навсякъде еднакво — на някои места дълбочината на водата бе поне 30–40 метра, на други Джеси ловко направляваше лодката, защото последната можеше да заседне.

Небето бе мрачно, закрито от облаци, които не пропускаха слънчев лъч. Над Водния Град тегнеше тишина, тежка и плътна като завеса — звуците от веслото на Джеси сякаш отекваха по водата. Наоколо нямаше нищо живо, което да помръдне, да наруши неподвижния, замръзнал пейзаж. Сякаш ей сега щеше да завали и водата да събере земя и небе в едно. Сградите се издигаха над водата ту ниски, ту високи, сиви и черни монолити от камък, стомана и бетон. Сгради, в които водата малко по малко, бавно и неумолимо се просмукваше с обещанието един ден да ги срути и завлече завинаги долу, в прегръдките си. Орион имаше чувството, че направлява лодката през гигантско гробище, което не бе далеч от истината.

След малко Джеси се озова в самия център на града, който бе най-ниско и бе най-много запълнен с вода. Точно две сгради се извисяваха над водата — едната бе общината, от която стърчеше само върхът на часовниковата ѝ кула, а другата точно срещу нея: болницата „Свети Кристофър“. Огромна, мрачна кутия на двадесет етажа, петнадесет от които бяха под вода, осеяна с тъмни прозорци, някои от които счупени. Джеси се приближи до един такъв и скочи в сумрачна стая право върху бюрото. Върза лодката за тръбите на парното, измъкна джобно фенерче и огледа на светлината му къде е попаднал. Съдейки по таблото с букви в различни размери на стената, явно това бе кабинет на офталмолог. Орион извади глока си, отвори вратата и тихо тръгна из болничните коридори.

Часовникът на ръката му показваше четири и половина следобед, но мракът бе почти непрогледен. Бледата дневна светлина проникваше едва-едва, и то нарядко. Лъчът на фенерчето осветяваше разбити врати, изтърбушени канапета, саксии с изтръгнати фикуси и филодендрони, тук-там някоя носилка. Кубинките на Орион от време на време проскърцваха предупредително, натъквайки се на счупено стъкло. Явно бяха идвали мародери. В дъното на коридора се очерта стълбище. Джеси се заизкачва.

Стигна осемнадесетия етаж и предпазливо бутна вратата — нищо. Все същият пуст, празен коридор. Джеси извади картата и я разгледа: груба скица на етажа и комбинацията за сейфа на доктора: 11-12-2-7-6-10. Според нея трябваше да продължи напред и в края на коридора да завие вляво. Кабинетът на д-р Зюс беше малко след чупката, номер 1844. Орион сякаш дочу отнякъде лек шум и замръзна, настръхнал, наострил уши като хрътка. Шумът не се повтори, но Орион остана нащрек. Зави зад ъгъла — пак нищо. Няколко крачки покъсно се озова пред кабинет номер 1844. Фенерчето освети врата, която по чудо не беше изкъртена — на табелата й пишеше „Д-р Ралф Зюс“. Джеси натисна бравата й — отключено.

Определено това беше стаята на д-р Зюс. По стените висяха десетки грамоти и отличия от различни конференции, сборки и семинари, а на бюрото дори имаше снимка, показваща доктора усмихнат с непозната жена и две малки момиченца. В ъгъла имаше кушетка, а стените представляваха стъклени витрини, пълни с най-различни шишенца, съдържащи какво ли не. Това, което интересуваше Орион обаче трябваше да се намира точно зад бюрото, над главата на доктора: репродукция, изобразяваща Витрувианския Човек на Да Винчи. Въпросната картина лежеше на пода разпрана, а сейфът, криещ се зад нея зееше широко отворен. Джеси разгледа празния сейф, претърси целия кабинет, но не откри това, за което бе дошъл. Някой го беше изпреварил — някой, който бе дошъл точно за „Ескулап“, знаеше къде да го намери и каква е комбинацията за сейфа.

Отвън отново се чу същият шум — сякаш някой стъпва внимателно, стараейки се да остане незабелязан. Орион заряза всякаква предпазливост, изскокна от кабинета с насочен пистолет и започна да стреля, без да се прикрива. Срещу него стояха трима мъже на видима възраст между 25 и 50 години. Двама без съмнение бяха

баща и син, третият вероятно също техен родственик. Бяха облечени в зелени рибарски дрехи, а в ръце стискаха мачете, нож, харпун. Физиономиите на мародерите така си и останаха изненадани, завинаги запечатани на лицата им — пет изстрела бяха необходими на Джеси, за да ги просне на мозайката и да навирят гумените ботуши.

Орион щателно претърси телата — не, лекарството не беше у тях. Нищо, което дори да наподобява цилиндър от плътно стъкло с големината на ръчна граната, пълен с бледорозова течност. Явно този път мисията му щеше да се окаже неуспешна. Джеси въздъхна и заслиза надолу по стълбите, където в кабинета на офталмолога го чакаше лодката му. Отвърза я и се отгласна, напускайки града. Само да се махне от тази проклетата вода и напред го очакваше Топика, Канзас, където бе базата на Комитета и най-важното — имаше суша.

Тъкмо бе излязъл от центъра и лавираше между небостъргачите в падащия мрак, когато усети тръпка по гърба. Инстинктите му никога не лъжеха — обърна се светкавично и видя диря във водата, която пресичаше тази на лодката му. Какво беше това? Лодката се разклати. Орион различи дълго, кожесто тяло в тъмната вода, широко две педи и бързо загреба към най-близката сграда.

Почти бе стигнал, когато гигантската змия се издигна два метра над водата и нанесе своя удар. Малката лодка се строши, а Орион изхвърча напред като тапа и разби прозорец, падайки в някакъв офис кабинет. Опомни се и извади глока — чудовището вече се плъзгаше след него вътре. Мъжът заби десетина куршума в тялото на змията, някои в главата, но не това спря устрема на звяра.

А два изстрела от едрокалибрена пушка, разнесли се над главата му.

Орион се надигна, срещайки зелените очи на спасителя си. Оказа се момиче във военни дрехи, около двадесетгодишно, с вързана на опашка лешникова коса, стиснала грамадна помпа. Средна на ръст, по-скоро ниска, нямаше и петдесет килограма — Джеси се зачуди как откатът не я отхвърля назад. Подаде ръка:

— Благодаря за намесата. Казвам се Джеси.

— Моля — отвърна хладно жената, без да я поеме. — Знам кой си, Орион. Аз съм Кайра Хунд, а това е сестра ми Лин.

Уинслоу свали ръка и проследи палеца, сочещ зад гърба ѝ и видя в сумрака на прага да се гуши момиче на 11–12 години, облечено в

бели дрехи и непохватно стиснало арбалет. Джеси подритна трупа на чудовището. Изглеждаше досущ като огромна сива анаконда без люспи и с несъразмерно голяма глава. Зъбите бяха на три реда, дълги и тънки като игли.

— Какво е това, по дяволите? Дълго е поне седем-осем метра.

— И по-големи има. Ела, да се качим горе, тук е опасно.

Орион последва Кайра, тайно хвърляйки погледи към обвития и в камуфлаж задник.

Момичетата заведоха Джеси на последния, двадесети етаж, където се озоваха в голяма заседателна зала. В центъра на помещението имаше дълга маса, около която бяха наредени двадесетина стола. Единствената друга мебел беше грамаден тежък шкаф, който тримата избутаха с дружни усилия пред вратата. В единия ъгъл на залата бяха разпънати два спални чувала и Лин побърза да се мушне в единия. Кайра спусна щорите и запали свещ, която постави на масата. Дватамата с Джеси седнаха един до друг — тя му предложи консерва, но той отказа, въпреки че бе гладен. Задоволи се с бутилка вода, докато Кайра омиташе оскъдната си вечеря. Жената се нахрани и заразказва с глух глас:

— Аз и сестра ми сме едни от малкото жители, все още обитаващи Водния Град. Общо сме останали към 10–20 души, не повече. Не поддържаме контакти с останалите, страним от тях. Повечето са мародери и единствените им желаниа спрямо мен и сестра ми са от сексуален и гастрономичен характер. Добре, че са пушката и арбалета. Оцеляваме като кръстосваме из града, търсейки нещо за ядене — консерви или от сорта, по някои от най-високите сгради съм заложила капани, в които от време на време се хваща по някоя птица, такива неща. Утре ще те заведа да видиш. Дай ми малко вода.

Джеси ѝ подаде бутилката. Тя отпи и продължи:

— Тогава внезапно ей така, сякаш от нищото се появиха сукуруку.

— Суко-какво? — повдигна вежди Орион.

— Сукуруку — търпеливо повтори Кайра. — По-точно, дойдоха от океана. Така ги нарекох, както са им казвали индианците по Амазонка. Приличат на анаконди, но не съвсем — ти сам видя.

Отначало бяха малко на брой и на ръст — най-големите не надвишаваха пет метра. Избягваха хората, плашеха се. За нула време обаче се размножиха и започнаха да растат. Виждала съм екземпляри по петнадесет, че и двадесет метра. Сега ние започнахме да ги избягваме — не че ни забелязваха, но с този вид и размери... Докато един ден храната на сукуруку свърши.

— Какво ядяха?

— Кайра се усмихна.

— Никога няма да познаеш. Сол.

— Сол? — ококори се Джеси.

— Да, сол. Представи си тези изчадия в морската вода, заляла всичко наоколо! Къпят се в храна, но накрая станаха толкова много и така големи, че солта свърши. Започнаха да се избиват помежду си едно друго, пиейки си кръвта вместо сол, обърнаха се и към нас, доста народ избиха... Немалко от сукуруку се върнаха обратно в океана, откъдето дойдоха. Сега са останали малко, но най-големите и най-силни. Както и предводителката им. Яку-Мама.

— Това вече съм го чувал. Майката на реката?

— Точно така, господарката на всички водни твари. Пак аз я кръстих така. Не съм я виждала... Но Лин я видя веднъж. Каза, че това чудо е дълго може би петдесет метра и широко поне два. Три дни не можах да я успокоя — трепереше като трескава, прегърнала коленете си, и само се клатеше напред-назад. Оттогава се затвори в себе си, стана мълчалива, замислена. Живеем тежък живот в трудни времена.

Джеси нямаше как да не се съгласи с това. Помълчаха известно време, а свещта догоря. Кайра стана.

— Хайде, да лягаме да спим. Утре е нов ден. Намери си някъде място да изкараш нощта.

Орион събра осем стола в два реда по четири, допрени един до друг и се изтегна на импровизираното легло. И на по-гадни места бе спал.

Сутринта се събудиха рано и раздвижиха схванатите си от неудобното спане тела. Момичетата заведоха Джеси на покрива, където той видя нещо необичайно, но което без съмнение бе приятна изненада. От върха на сградата до върха на съседната бе здраво опънат

дебел, стегнат кабел. В далечината Джеси успя да различи и други свързани по този начин покриви.

— Кой е опънал тези кабели — ти, някой друг? Как, по какъв начин?

Кайра сви рамене.

— Какво значение има. Ето, дръж и ме последвай когато ти дам знак.

Джеси взе здравия ремък, който му подаде момичето и изчака тя да се пусне до следващата сграда, след което му махна с ръка. Орион преметна ремъка през кабела, пое си дъх и се пусна. Усещането беше невероятно — рисковано, наелектризиращо, изпълващо с адреналин. Когато скочи на отсрещния покрив, гърдите му поемаха живителен кислород с неподправена наслада.

А сега щеше да се наслади на нещо още по-хубаво.

Закуска.

Момичетата бяха заложили примки на покрива, в които все още отчаяно се мятаха цели три гълъба. Кайра сръчно им изви вратовете, после ги изкорми и одра, а Джеси помогна на сестра ѝ да измъкне малко барбекю изпод купчина найлони заедно с торба дървени въглища. Не след дълго от птиците се разнесе приятна миризма на печено месо и триото седна да закусва.

Вече дооглозгваха малките костици, когато Кайра ненадейно запита:

— Аз ти разказах много неща за нас, но ти не разказа нищо за себе си.

Джеси сви рамене и изплю някакво хрущялче.

— Не си падам много по приказките, а и повечето е известно.

Кайра кимна и остави недояденото пиле.

— Да, всички знаят за Джеси Уинслоу, известен още като Орион. За десетките мисии и спасителни операции, в които си участвал, за стотиците, да не кажа хиляди животи, които си спасил. Но, кажи ми, какво те доведе ТОЧНО тук? Във Водния Град?

— Роден съм тук — полугласно рече Орион. Личеше си, че разговорът му е неприятен.

Хунд обаче бе настоятелна и продължи да дълбае:

— И дойде чак тук, воден от носталгията? Пропътува хиляди километри от Канзас, за да зърнеш родния дом под водата? Ти си

дошъл на мисия, Уинслоу. Търсиш нещо. Какво търсиш?

— Не е твоя работа — отвърна една идея по-рязко Орион и се изправи. Беше се нахранил и вече нямаше работа тук, трябваше да се върне обратно. Малката Лин също бе оставила месото настрани и го следеше с немигащ поглед.

Тъкмо бе направил няколко крачки към кабела и смяташе да си тръгне, без да се сбогува, когато гласът на Кайра го догони:

— О, напротив. Мисля, че е напълно моя работа. Защото отлично знам какво търсиш.

Джеси спря и се извърна.

— И какво търся?

Младата жена бръкна във вътрешния си джоб и извади цилиндричен предмет от стъкло. Пълен с розова течност.

— Това.

Орион нямаше нужда да пита какво вижда — бе повече от ясно. Тялото му реагира инстинктивно и тъкмо бе направил две-три крачки към Кайра, когато изскърцване отстрани достигна през ушите до мозъка му и го закова на място. Малката сестричка бе запънала стрела в арбалета, чийто връх сочеше право в гърдите на Джеси — от това разстояние едва ли би пропуснала.

— Как си отворила сейфа?

— Лесно — изсумтя Кайра и прибра обратно „Ескулап“. — Помниш ли комбинацията?

Орион не затормозяваше мозъка си с информация, която не е задължително да бъде запаметена, затова извади картата от Зюс и се втренчи в числата най-долу. Лин все така го държеше на мушка, без да отмества арбалета и на милиметър.

— Числата са всъщност рождените ни дни: моят и на сестра ми — поясни жената. — Ние сме дъщери на д-р Зюс.

Очите на Джеси се разшириха. Ето изненада, която даваше отговор на някои въпроси.

— След развода приехме фамилията на майка ни, при която останахме. С татко се виждахме само през уикенда — водеше ни на разходка, купуваше ни сладолед и разказваше за последните си проекти. Един от тях беше „Ескулап“ — създаден като противовес на „Скорпион“. Да, вирусът убиец е човешко творение, на който татко ми също е главен инженер.

Орион изсъска, показвайки зъбите си. Беше отвратен от истината. Кайра продължи:

— Оттам нататък беше лесно. Знам за кабинета на татко и неговия сейф — колкото до комбинацията, рождените ни дни му служеха за шифър на почти всичко. Взех „Ескулап“ и го пазя, мисля, че имам право на това.

— Какво искаш?

— Искам протекция, за мен и за сестра ми. Искаме да се махнем оттук и да заживеем нормално, човешки — в Топика, Канзас, където сте ти, татко, Комитета и още толкова спасени хора. Сами не можем да стигнем, трябва ни водач като теб до там. Знам, че квотите ви са силно ограничени, но все ще успеете някак да сместите две момичета. Които са плът и кръв на неформалния лидер на града и носят лекарството за унищожаване на вируса „Скорпион“.

— Това си е ултиматум, до известна степен дори изнудване.

— Нямаме друг избор. Ти също. Е, какъв е отговорът?

Отговорът на Джеси се проточи. Мълчанието между тримата се нагнетяваше с всяка изминала секунда, напрежението растеше. Орион и Кайра се гледаха от упор, а Лин следеше Орион с арбалета.

Гръмотевица извади тримата от унеса им, последвана от капки дъжд, едри като монети.

— Да се върнем обратно — предложи Джеси.

Дъждът не спря цяла седмица. Ту се усилваше и блъскаше зверски като побеснял барабанист, ту леко плачеше като прелъстена девица. Полека-лека водата за пиене също намаляваше, всичката храна свърши. Тримата седяха в голямата заседателна зала, стараяйки се да избягват погледите си — момичетата в единия край, сгушени една в друга, Орион в другия, положил длани на коленете си. Редките им излизания бяха в търсене на нещо за ядене, основно в болницата. Не намериха нищо освен малък сал от празни варели, привързан до ъглов балкон, принадлежал вероятно на рибарите, които Джеси застреля.

Навън пейзажът изглеждаше сякаш нарисован от художник — сюрреалист. Слънцето не можеше да пробие облаците и през дъждовната пелена сградите изглеждаха плашещи и нереални: вече не бяха само мрачни и злокобни безлични кутии от бетон и стъкло,

оцветени в сиво. Очертанията им се разкривяваха, размити линии се срещаха в размазани ъгли, пречупени през кривата водна призма. Вода, вода и пак вода — превзела земята и небето, мъчеща се да ги съшие в едно, да измести въздуха и да покрие всичко в нерушимия монолит на властта си.

А в това мокро царство като новородени ларви се гърчеха децата на водната стихия, единствените ѝ живи обитатели — сукуруку. Плъзгачи се безшумно в тъмните дълбини, разсичащи повърхността, сива като телата им. Понякога се надигаха и гневно изплюваха струи морска вода, обезсолена от вечния им глад, друг път разбиваха с глави стъклата на прозорците и се плъзгаха вътре в сградата, но неизменно стигаха до незалети места и бяха принудени да се върнат обратно.

Накрая дъждът спря, оставяйки след себе си мрачни облаци и бели потоци мъгла. Джеси се изправи.

— Хайде, да тръгваме. Ще ви заведа в Топика, но при едно условие — дайте ми „Ескулап“. Аз ще го нося.

Кайра извади цилиндъра и го остави на масата. Орион го прибра и разпореди:

— Хайде, Тото и Дороти. Събирайте си багажа и да поемаме към Канзас.

Девоичките не чакаха втора покана. След малко раниците им бяха готови и тримата се качиха на малкия сал от варели — едвам се събраха. Джеси направляваше сала с помощта на дълъг прът, криволичейки между сградите. Момичетата бяха приседнали, стиснали оръжията си и зорко се оглеждаха на всички страни. Сукуруку не закъснях.

Отначало се появиха малки, 5–6 метрови — Джеси прасна едно с пръта и го прогони, Лин прониза друга змия с арбалета и почти веднага изникнаха посестримите ѝ, които се нахвърлиха на пресния труп и даже се сбиха. На всичкото отгоре отново започна да ръми.

— Дано дъждът се усили — прошепна Кайра. — Змиите се ориентират основно с обонянието си, зрението им е слабо и при дъжд се влошава допълнително.

Орион не отговори, а продължи да натиска мълчаливо с пръта. Сградите оредяваха, а сукуруку ставаха все повече и по-едри. Лин забиваше стрели в телата на змиите, сестра ѝ също започна да стреля. Улучените изчадия загиваха не толкова от оръжията на момичетата,

колкото от иглените зъби на събратята си, които изсмукваха кръвта им до капка. Джеси напрягаше мускули, но салът се движеше бавно...

Змиите прииждаха, момичетата стреляха пряко сили, ала накрая се случи закономерното. Гигантска сукуруку издигна дебело си две крачки тяло няколко метра над сала. Изтърпя стоически залповете, включително от пистолета на Джеси, включил се чак сега, после се стрелна с бързина, с която такова туловище просто не би трябвало да разполага. Огромната паст на лапа Лин чак до кръста и я изтръгна от сала, подмятайки я във въздуха.

Писькът на Кайра почти оглуши Орион, но не направи никакво впечатление на чудовищата, които се биеха, разкъсваха телцето на малкото момиче и жадно поглъщаха кръвта му. Разплакана, жената захвърли пушката си във водата и в безсилната си ярост налагаше слепешката гърба на Уинслоу, който стоически търпеше и ударите, и клетвите ѝ, че не е спасил сестра ѝ.

А сукуруку бяха много. Бяха едри, и гладни. Не след дълго сивкавите им туловища се замяркаха във водата недалеч назад. Сградите бяха свършили и оставаше сравнително малко разстояние до сушата. Орион натискаше с всички сили, все по-бързо и по-бързо, може би щяха да се откопчат от змиите...

Нещо огромно премина близо до двамата, разклащайки сала им. От разместените водни маси се образуваха вълни и гневът на Кайра секна рязко като електроуред с изваден щепсел.

— Не...

Богинята на водата изскочи от обителта си, посипвайки ги с пръски. Извисяваше се като триетажна сграда над тях и кой знае колко още от туловището ѝ се криеше в дълбините. Вцепенени, мъжът и жената наблюдаваха двете присвити очи, големи като автомобилни гуми, които бавно се приближаваха към тях. Яку-Мама бе достатъчно едра, че да погълне на един залък целия сал.

Хипнотизиращият ѝ поглед се премести на Джеси, сякаш му казваше нещо по телепатичен път.

И Орион разбра.

Реално погледнато, нямаше друг изход. Ножът се озова в ръката му и той се обърна, прегръщайки Кайра.

— Съжалявам — отсече с твърд тон без никакво съжаление той и заби острието под пъпа на момичето.

Жената хлъцна, разширила очи и по тялото ѝ премина гърч, но Джеси я държеше здраво — бе як мъж. Разпра я нагоре чак до гърдите, после я завъртя около себе си в някакво гротескно подобие на танц и я хвърли на Яку-Мама.

Богинята благосклонно прие дара, преди той да падне във водата. Жертвата изчезна в огромната ѝ паст, а Орион продължи напред. Не се обърна назад да види какво се случва — дали сукуруку бяха под властта на Яку-Мама и щяха покорно да изчакат божеството им да се нахрани, дали тя щеше да сподели хапката с васалите си или събрали кураж от броя си те ще ѝ се нахвърлят... Не го интересуваше.

Стигна до малкото възвишение и пое нагоре, по-далеч от Водния Град, обитателите му и спомените, които щяха да го преследват цял живот. Изтри една сълза, докато крачеше напред и все напред, към щаба. „Ескулап“ кротуваше във вътрешния му джоб, понесъл спасение за цялото човечество.

Джеси изведнъж си спомни стара фраза — „Каква полза да спасиш целия свят, ако в замяна на това изгубиш собствената си душа“. Орион обичаше света и бе посветил живота си на неговото спасение.

Ако цената за това беше и една душа — неговата, той би я жертвал. Струваше му се справедлива замяна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.